

**"Макар да съм си изградил имидж на певец на балади,
предпочитам по-агресивните ни песни."**

Интервю на Envy с Eric Martin от Mr. Big

През 1988 ч. четирима небезизвестни американски музиканти решават да сформират своеобразна хард рок супергрупа, с която не просто да демонстрират безспорните си професионални качества, но и да покорят световните класации. И успяват. Обединявайки опыта, натрупан съответно с UFO и David Lee Roth, Racer X, създателите на "My Sharona" The Knack и нашумялата на локално ниво Eric Martin Band, басистът Billy Sheehan, китаристът Paul Gilbert, барабанистът Pat Torrey и вокалистът Eric Martin изстреляха Mr. Big до абсолютните рок върхове в самото начало на 90-те години и "завладяха ефира на MTV" наред с Guns N' Roses, Cinderella, Skid Row, Saigon Kick, Slaughter, Warrant и прочее славни, макар и вече позабравени герои, както се изрази и актуалният ни събеседник. И макар да се оказа, че разполагаме с едва 15 минути за разговор, вследствие на което се наложи да съкратим в движение повече от половината от предварително замислените въпроси, ограниченото време не само се оказа напълно достатъчно, но доведе и до... отпадане на голяма част и от останалите ни питання към човека, изпял вселенския хит "To Be with You". Да, без майтап! Макар и попрегракнал и изморен, Eric Martin се прояви като един от най-симпатичните, весели, приятелски настроени и най-вече приказливи музиканти, попадали под прицела ни, а диалогът ни с него, както ще се убедите след малко, засегна не само задължителните за разискване нов албум на Mr. Big, "What If...", и предстоящия на 15 юни съвместен концерт на квартета със Cinderella в столичната зала "Фестивална", но и неочаквани (поне за нас) теми като противопожарната охрана в софийските хотели, пясъчните бури в Китай, приликата на Tom Keifer с Mick Jagger, летящите прасета и възможността да се окажеш руди на собствените си деца...

Metal Katehizis: Изключително много се радвам да те чуя, Ерик! Как си?

Eric Martin: Доста съм изтощен физически, но това е в реда на нещата, тъй като тъкмо се върнахме от турне в Азия, което продължи близо осем седмици. Преди няколко дни се прибрахме в Ню Йорк, откъдето потеглихме с кола за Пенсилвания и сега съм тук, в дома на една от дамите от екипа ни. Ще остана при нея още няколко дни, докато се възстановя - и от натрупаната умора, и от гадната кашлица, която влача от Китай. Човече, нямаш представа в каква пясъчна буря попаднахме там! Доколкото разбрах е най-голямото подобно бедствие от 30-те години на миналия век насам... И питаш как съм? Ха-ха-ха... Ако трябва да ти отговоря максимално точно - не съм съвсем добре, но се оправям.

Стискам палци да влезеш във форма за европейското турне на Mr. Big, което започва съвсем скоро - след някакви си десет дни...

О, със сигурност ще бъда във форма. Всъщност, още утре ще свирим в Мериленд заедно с Whitesnake на някакъв фестивал, така че ще се наложи да се стегна, ха-ха! Хубавото е, че след това ще имаме шест дни, които да изкараме със семействата си в Калифорния и да си починем добре, тъй като ни чакат осем седмици концерти в Европа.

Един от тях ще е в България - на 15 юни, когато ще свирите в София за втори път в кариерата си. Приятно ли ще ти бъде да видиш столицата ни отново или това ще е просто поредната спирка от турнето ви?

Не-е-е, ха-ха-ха! Човече, всеки концерт е специален! Много добре си спомням предишното ни идване в София, тъй като това бе последният концерт от турнето ни през 2009 г... и се надявам да не сме се изложили прекалено, ха-ха-ха! Спомените от самото ни изпълнение са ми леко мътни, тъй бяхме смазани от умора - предишната вечер бяхме свирили в Прага, след това ни возиха около пет часа с автобус до някакво летище, откъдето ни качиха на самолета за България. Пристигнахме следобед, закараха ни до хотела и точно когато се настанявахме решиха да провеждат упражнения по противопожарна охрана! Помислих си: Боже, къде попаднах? Да не би да ни погаждат някакъв номер и да ни снимат със скрита камера? Исках да убия някого - толкова бях уморен! След това дойде време за самия концерт и знам, че се качих на сцената, но всичко останало ми се губи... Добре де, помня, че Billy, Paul и Pat свириха отлично, но не мога да кажа същото и за себе си, така че се радвам, че през юни ще имам възможност да се реванширам!

Свежа история, ха-ха! Убеден съм, че ще се представиш на висота, още повече, че шоуто в София се очертава доста специално и за нас, и за вас, предвид факта, че това ще е единственият концерт от турнето ви, на който ще делите сцената със Cinderella. В какви отношения сте с тях?

Харесвам музиката им. Лично аз така и не съм имал възможност да се запозная с момчетата... но пък се кефя на всеки, който прилича на Mick Jagger!

Ха-ха-ха!

Сериозно, Tom Keifer е страхотен! Същото важи и за колегите му. Зад целия грим, кадифето и шарените дрешки в действителност се крият четирима страхотни блус рок музиканти, и то музиканти със стил. Изобщо, едва през последните десетина година започнах да се срещам очи в очи с всички онези хора, които владееха ефира на MTV през 80-те и началото на 90-те години. Сприятелих се с Mark Slaughter (екс-Slaughter и Vinnie Vincent Invasion), например, когато навремето познавах само от телевизията в ролята му на нагласено момченце с тупирана коса и кожено яке, ха-ха-ха! С изключение на него и още неколцина, не познавам никого от онова поколение американски рок групи. Постоянно бяхме на път и сме се засичали по разни фестивали, но така и не сме имали време да седнем и да се опознаем истински. Сигурен съм, обаче, че ще се спогодим със Cinderella и определяно нямам търпение най-сетне да си побъбря с тях.

А как стои въпросът със самия концерт? Преди или след Cinderella ще се качите на сцената в София?

Не знам, но би било редно да свирим първи - все пак, Cinderella имат много повече хитове от нас и е нормално да бъдат хедлайнъри, макар лично за мен да няма кой знае какво значение дали ще пея преди или след тях. Важното е да се представим на висота. Навремето нямаше дори да се замисля дали ще се справя добре или не, тъй като го знаех - просто и дробовете, и гласът ми бяха неизменно във форма и никога не са ми изневерявали. Сега, обаче, годинките вече си казват думата

(Eric Martin навърши 50 г. на 10 октомври 2010 г.) и понякога не пея така, както би ми се искало, но се надявам да нямам проблеми на предстоящото ни турне в Европа, включително и в София.

Колко ще продължи сетът ви?

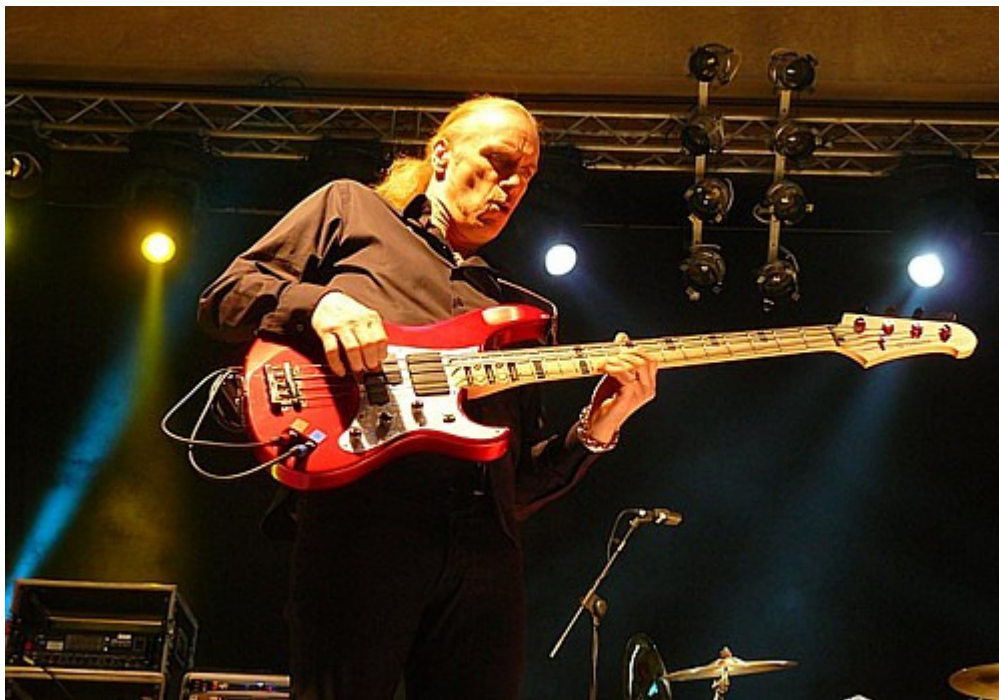
О, човече... Чуваш ли гласа ми?

Да, звучиш леко прегракнал.

Това не е нищо - трябваше да ме чуеш преди два-три дни, ха-ха-ха! И знаеш ли на какво се дължи това? Не, не ми казвай, че е заради пясъчната буря в Китай, защото не е така. Причината е в концертите ни. Всяка вечер свирехме в продължение на два до два часа и половина... Ние сме Grateful Dead на хард рока, ха-ха-ха! Не знам дали си даваш сметка, но това е изключително изтощително. Пълният ни сетлист ни включва 28 песни и не рядко изпълняваме всичките - зависи от това, в каква форма сме през конкретна вечер, но най-вече от реакцията на публиката. За някои два часа и половина е прекалено дълго, но въпреки това остават и недоволни, представяш ли си? Редовно след концерт чуваме оплаквания от фенове, че не сме били изсвирили любимата песен на този и на онзи... И това - след 28 песни! Ясно ми е, че винаги ще има недоволни, но се стараем да дадем максимума от себе си, затова не наблюдаваме на парчетата от новия ни албум, а сме се помъчили да подберем най-доброто от всичките ни издания.

Тъкмо щях да те питам за сетлиста ви и...

Човече, това не е сетлист, а два сетлиста! Ха-ха-ха-ха...

Да, добре казано... А след като стана ясно, че ще ни зарадвате и с нови парчета, и с хитове от преди две десетилетия, би било интересно да узнаем нещичко и за личните ти предпочитания. Какво ти доставя по-голямо удоволствие - да пееш спокойни и баладични излияния от типа на "To Be with You" и "Wild World" или да свирите по-диви и рокаджийски парчета?

Хммм... Не бях подготвен за такъв въпрос, хе-хе... Като че ли предпочитам по-агресивните ни песни, макар да съм си изградил имидж на певец на балади. Не, че не обичам да пея "Just Take My Heart", "Wild World", "To Be with You" и всичките ни други балади, които далеч не са малко и може би именно затова са ми писнали леко, ако ме разбираш... Поне през последните години категорично изпитвам по-силно удоволствие от пеенето на по-диви и шумни парчета.

И кое от тях е най-големият ти фаворит? Имаш право само на едно заглавие.

В такъв случай ще назова "Colorado Bulldog" (от третия албум на Mr. Big "Bump Ahead" от 1993 г.). Обожавам енергията и ритъма на тази песен - сякаш е писана за Frank Sinatra, ха-ха!

А кой е любимият ти албум на Mr. Big?

Знаеш ли, обичам Paul Gilbert и всичко, което сме записвали с него, но... Добре де, харесвам "Hey Man" (1996), който на практика бе последния ни албум с Paul преди да се разпаднем, но като че ли предпочитам записите ни с Richie Kotzen (заменил Paul Gilbert в Mr. Big през 1999 г.) и в частност "Get Over It" (2000)... Не, че не харесвам "Lean Into It" (1991) и хитовете от него - просто звученето на албумите ни с Richie ми допада повече.

Ами новият ви албум, "What If..."? Какво бе усещането да записваш с Billy, Paul и Pat след десетгодишно прекъсване?

Странно. Навремето записвахме по различна система - тримата се забавляваха студиото в продължение на две-три седмици, а аз идвах чак накрая, когато музиката за парчетата вече бе записана, изпявах си партиите за десетина дни и край. Сега, обаче, положението бе коренно различно. И четиримата се затворихме в една стая с големината на гараж и записахме целия албум заедно. Вярно, наложи се да повтаряме някои от песните над 20 пъти, докато ги докараме по начина, по който искаме да звучат. Разполагахме с едва две седмици и на моменти напрежението бе осезаемо, но пък си струваше. През цялото време се чувствахме така, сякаш свирим на живо, а това усещане е несравнимо.

Как всъщност се събрахте? Доколкото знам, възраждането на Mr. Big стана факт към края на 2008 г., но по чия инициатива?

Не бих могъл да посоча конкретен човек. Оказа се, че и четиримата сме си го мислили от известно време и от тази гледна точка събирането на Mr. Big бе неизбежно... През последните няколко години неведнъж бях разговарял с Billy и правех всичко по силите си да затопля отношенията помежду ни. Успях, за щастие, и лека полека започнахме да си приказваме и за доброто старо време и за това, колко страхотно би било някой ден отново да посвирим заедно. Междувременно се бях засякъл и с Pat Torrey в Италия, с когото също обсъдихме с носталгия преживелиците ни с Mr. Big. Накрая ми звънна и Paul Gilbert, който се оказа най-директен от четирима ни и просто каза: "Хей, хайде да съберем групата!" Направихме го без да се колебаем ни най-малко и определено си струваше! Искане ми се да ни не бе отнело цели десет години и да бяхме възродили Mr. Big много по-рано, но, от друга страна, може би пък точно сега е бил най-удачният момент - забавляваме се страхотно на и концертите ни, и в студиото, доволни сме от албума, който записахме...

А защо го озаглавихте "What If..." ("Ами ако...")?

Причината е пряко свързана с това, за което говорих току-що. Никой не вярваше, че Mr. Big ще се съберат отново, включително и самите ние, поне до преди няколко години... Звукозаписните компании вече не ни търсеха, радиостанциите пускаха само "To Be with You" от всичките ни песни, малкото останали музикални списания предпочитаха да пишат за дет и готик метъл и сякаш никой вече не си спомняше за Mr. Big... с едно изключение - феновете. Редовно получавахме и-мейли с молби и въпроси от рода на: "Ами ако стане еди-какво-си, няма ли да се съберете отново?" Някак си тези настоятелни питання останаха да витаят в пространството около нас. Един ден Pat, както си сърфирал из Интернет, попаднал на снимка на прасе, добавил му крила с Photoshop и умрял от смях - не спрял да се хили в продължение на половин час! Изпрати ни получената се карикатура с думите "Ами ако...?" Посмяхме се, но някак като естествено продължение започнахме да си разменяме и-мейли и да се питаме: "Ами ако Mr. Big все пак се съберат? Не би ли било страхотно?" Този път никой не се смееше и... Виждаш докъде доведе това.

Ами ако... някой ти каже, че трябва да спреш да пееш и никога повече да не се качиш на сцена?

Ще му кажа да върви по дяволите! Ха-ха-ха... Не, сериозно - ако това действительно се случи, ще се посветя на отглеждането и възпитанието на двете ми деца. Ще им помогна да успеят да станат такива, каквито искат да бъдат... Опасявам се, че ще им набия в главите и собствените си представи за музиката, така че кой знае - може някой ден да се окажа руди на собствените си синове, ха-ха-ха!

